

— Ехъ, че съмъ лекъ! — въздъхна третиятъ и стана изведнажъ огненожълтъ като голѣмъ портокалъ. — Я чакай да отлетя на небето, та да заблестя и азъ като слънцето надъ широката земя.

— Внимание! — извика четвъртиятъ, като се обагри съ теменужено сияние и хвъркна къмъ клонитѣ на старата липа. — Азъ отивамъ въ рая, за да ядосвамъ ангелитѣ съ хубостъта си.

— Азъ ще се ожения за царската дъщеря, — прошепна петиятъ, който бѣше зеленъ и приличаше на диня. Каня всички бръмбари и мравки на сватбата си!

— Азъ пъкъ ще отида въ морето и ще стана царъ на подводното царство, — реши шестиятъ, като се превърна на синьо кълбо и се изгуби задъ чемширения храстъ.

— Колко грозенъ е свѣтътъ безъ мене! — каза седмиятъ, който имаше седефенъ цвѣтъ и плуваше бавно надъ кокошарника. — Ето, че и азъ найсетне се родихъ, та да отсрамя Бога, заради красотата, която е сътворилъ.

Тѣй си мислѣха всички сапунени мѣхури и въ сжщия мигъ се пукаха, безъ да изпълнятъ желанията си и безъ да оставятъ нѣкаква следа отъ себе си въ ясия слънчевъ въздухъ.

А презъ тънката сламчица продължаваха да се раждатъ и умиратъ десетки нови мѣхури, сжщо тѣй горделиви и кратко-трайни като изчезналитѣ си събратя, докато най-сетне сламчицата се счупи, а малкото момиченце плисна сапунената вода на земята и започна да подскача на единъ кракъ.

Светославъ Минковъ.

СПИ, СПИ, ЗРЪНЦЕ!

Спи, спи, зрънце —
не тужи за слънце!
Майка му го прибрала,
въ златна люлка приспала.

Спи, спи, зрънце —
не тужи за слънце!

Прела зима, тъкала,
топѣлъ губеръ прострѣла.

Спи, спи, зрънце —
не тужи за слънце!
Сладка, лека почивка
подъ дебела завивка!

Дѣлко